

СТУДИЯ IX

ИЗКУПЛЕНИЕ И ВЪЗСТАНОВЛЕНИЕ

Възстановлението е гарантирано от Изкуплението. – Осигурен е не вечен живот, но изпитание за него, чрез Изкуплението. – Условня и предимства на изпитанието. – Необходима е Христовата жертва. – Как човешката раса могла и била изкупена с смърта на един. – Вяра и дела са още необходими. – Наказанието за умишлен грях е сигурно. – Ще има ли на земята място за възкресените милиони? – Възстановление против еволюция.

От скицираните по този начин очертавания на открития от Бога план е очевидно, че намерението му за човечеството е възстановление и възобновяване съвършенството и славата изгубени в Едем. Най-силното и убедително доказателство по този въпрос се вижда най-ясно когато се разбере напълно степента и естеството на Изкуплението. Възстановлението предсказано от апостолите и пророците трябва да последва Изкуплението, като справедливо и логично последствие. Съгласно предвиденото от Бога Изкупление, цялото човечество, освен ако не се противопостави самоволно на спасителната сила на великия Освободител, трябва да бъде освободено от първоначалното наказание "робството на тлението," смърт, иначе изку-

плението няма да е от полза за всички.

Разсъждението на ап. Павел е най-ясно и подчертано. Той казва: "Защото Христос затова умря и възкръсна, за да господствува (управлява, контролира) над мъртвите и над живите." (Римляни 14:9) Така да се каже, цел на смърта и възкресението на нашия Господ било не само да благослови, управлява и възстанови живота човечество, но и да му даде авторитет над или пълен контрол както над мъртвите, така и над живите, осигурявайки ползата от изкуплението, както за едните, така за другите.* "Той...даде себе си откуп (съответстваща цена) за всички", за да може да благослови всички и даде на всеки човек индивидуален съд за живот. Да се твърди, че той дал "откуп за всички" и все пак да се казва, че само шепа изкупени ще получат някога някаква полза от това е абсурдно, защото то предполага или че Бог приел изкупи телната цена и след това —

* Докато все още подържаме, че е истина направеното тук твърдение, че смърта на нашия Господ Исус го направила Господ, Господар и Управител на цялото човешко семейство, сега признаваме едно още по-широко значение на думите на Апостола, а именно, че от Божествена гледна точка целият човешки род е включен в израза "мъртвите," Намирайки се под смъртна присъда, цялата човешка раса е третирана, като вече мъртва. (Матей 8:22) Оттук следва, че израза "живи" е приложим към някои, чийто живот не бил изгубен — ангелите. —

несправедливо отказал да осигури освобождение на изкупените, или че Господ, след изкупване на всички не можел или не желаел да проведе първоначалното си милостиво намерение. Неизменността на Божественните планове, не по-малко от съвършенството на Божественната справедливост и любов, отхвърлят и противоречат на такава мисъл и ни уверяват, че първоначалният и милостив план на който "откупа за всички" бил основа, ще бъде напълно осъществен в "определеното от Бога време" и ще доведе до верните вярващи благословението - освобождение от Адамовото осъждане и възможност за връщане към правата и свободите на Божиите синове на които се радвали преди греха и проклятието.

Когато действителната полза и резултати от Изкуплението се видят ясно, всички възражения по това, че е универсално приложимо изчезват. Изкуплението за "всички" дадено от "човека Христос Исус," не осигурява или гарантира вечен живот и благословения за всеки човек, но гарантира на всеки човек *друга възможност или съд за вечен живот*. Първия съд на човека, в резултат на който били изгубени благословенията, което обсъждахме първоначално е в същност обърнато в благословено преживяване за лоялните сърдца, поради *изкуплението* предвидено от Бога. Но самия факт,

че човеците са изкупени от първото наказание, не им гарантира, че не могат когато са изпитани индивидуално за вечен живот, да отпаднат в смисъл на отплащане с покорство, без което на никого не ще бъде позволено да живее вечно. По причина на сегашния си опит с греха и горчивото му наказание, човека ще бъде напълно предупреден и когато в резултат на изкуплението му се осигури друг индивидуален съд под наблюдателния контрол на онзи който толкова го възлюбил, че дал живота си за него и който не ще изгуби никой, но всички ще се върнат при Бога и живеят, можем да бъдем сигурни, че само самоволно непокорните ще получат наказанието на Втория съд. Наказанието ще бъде Втора смърт от която не ще има Изкупление и освобождение, защото не ще става въпрос за друго Изкупление или друг съд. Всички ще имат пълен, справедлив, индивидуален съд за живот при много по-благоприятни условия. Повече няма да се иска и повече няма да се дава. Този съд ще реши завинаги кой ще бъде праведен и свят при хиляди съдебни дела. Той ще определи също кой ще бъде несправедлив, несвят и все още нечестив при хиляди съдебни дела.

Би било безполезно да се осигурява друг съд за живот при точно същите условия, но макар че условията на опитваните ще бъдат

по-различни, по-благоприятни, обстоятелствата или условията на индивидуалния им съд за живот ще бъдат същите както при Адамовия съд. Божият закон ще остане същият както при Адамовия съд. Божия съд остава същият – той не се променя. Той все още ще казва! "Душата която е съгрешила ще умре." Условията за човека не ще бъдат по-благоприятни що се касае до обкръжението, отколкото условията и обкръжението в Едем, голямата разлика ще бъде в нарастналото знание. *Преживяванията* с злото, контрастиращи на преживяванията с доброто, които ще нарастват с всяки, през време на съда през идущия век ще съставляват предимство по причина на което, резултатите от Втория съд ще се различават толкова много от резултатите на Първия и за сметка на който Божествените мъдрост и любов предвидили "Изкупление за всички" и така гарантирали на всички благословение за един нов съд. Не ще има по-благоприятен съд. Не ще има по-благоприятен Закон. Не ще има по-благоприятни условия, или обстоятелства, които по някакъв начин могат да се разбират, като причини за друго изкупление или друг съд за някои след Хилядогодишния век.

Даденият откуп по никакъв начин не извинява греха, той не предлага грешниците да се *считат* за светии и не ги въвежда в

вечно благословение. Той просто освобождава приемащия го грешник от първото осъждане и резултатите му, пряко и непряко и отново го поставя на изпитание за живот. В този съд, собственото му доброволно покорство или непокорство ще реши дали може или не може да има вечен живот.

Не трябва да се предполага, както толкова много хора са склонни да допускат, че живеещите в цивилизовано състояние, които са видяли или притежават Библия, само поради това имат пълна възможност или съд за живот. Трябва да се помни, че падението не увредило в еднаква степен всички деца на Адам. Някои дошли на света толкова слаби и увредени, че били лесно заслепени от бога на този свят, Сатаната и пленени от заобикалящия ги грях, така че всички са повече или по-малко под това влияние. Ето защо когато правят добро, злото присъствува и е по-силно поради обкръжението и т.н., а доброто което желаят да правят е почти невъзможно, докато в същото време злото което не искат да правят е почти неизбежно.

Малък разбира се е броя на онези които в днешно време наистина и експериментално научават за свободата с което Христос освобождава онези, които приемат откупа му и се поставят под негов контрол за бъдаще ръководство. И все пак само тези малцина-Църквата, призвана и опитана предварително

за специална цел, а именно да бъдат Божии съработници в благославянето на света и съденето му през века за съд – свидетелствуват сега, и ще управляват, благославят и съдят. Те все пак до известна степен се радват на благословенията на Изкуплението, или са *сега* на съд за живот. На тези малница са *приписани* (те ги получават *чрез вяра*) всички благословения на възстановлението, които ще бъдат предвидени за света през идващия век. Те макар и несъвършени не възстановени в действителност в Адамовото състояние, са третираны така, че да се компенсира разликата. Чрез вяра в Христа те са *счетени* за съвършени и затова са възстановени в съвършенство и Божия милост, каточели не са повече грешници. Несъвършенствата и неизбежните им слабости, компенсирани от откупа, са покрити от съвършенството на Изкупителя. Ето защо съда на Църквата поради приписаното им място до Христа е такова, каквото ще има света по време на неговия съд. Цялия свят ще получи пълно познание на Истината. Когато всяки приеме онова което предвижда тя и условията ѝ, не ще бъде третиран повече, като грешник, но като Син, за когото са предназначени всички благословения на възстановлението.

Разликата между преживяванията на света при условията на съда и преживя-

ванията на Църквата по време на нейния съд ще се състои в това, че покорните от света ще започнат изведнаж да получават благословенията на възстановлението чрез постепенно премахване на слабостите им, умственни и физически. Що се отнася до Евангелската Църква посветена на служба на Господа дори до смърт, те отиват в смърта и получават съвършенство незабавно при първото възкресение. Друга разлика в двата съда е в по-благоприятното обкръжение на следващия век в сравнение с този. В тогавашното общество, правителство и т.н. ще бъдат благоприятни за праведността, награждавайки вярата и покорството и наказвайки греха. Сега обаче под управлението на Княза на този свят, съда на Църквата е при неблагоприятни за правдата, вярата и т.н. условия. Но това както видяхме ще се компенсира с наградата на славата и почитта на Божественното естество, предложено на Църквата в добавка към дара вечен живот.

Смърта на Адам била сигурна, но до нея се стигнало след деветстотин и тридесет години на умирање. Тъй като самия той умираше през цялото това време, всичките му деца били родени в същото умиращо състояние без право на живот и подобно на родителите си всички те умират след повече или по-малко продължителен процес. Трябва да се помни обаче, че не болката и стра-

данието при умирането, но смърта – угасването на живота при което умирането достига кулминационната си точка е наказание за греха. Страданието е само инцидентно, а наказанието пада на мнозина с повече или по-малко страдание. Освен това трябва да се помни, че когато Адам изгубил живота си, той го изгубил завинаги и никой от потомците му не е могъл някога да изкупи вината си, или възстанови изгубеното наследство. Цялата човешка раса е или мъртва или умираща. Ако те не могли да изкупят вината си преди смърта си, то сигурно не биха могли да направят това когато са мъртви – когато не съществуват. Наказанието за грях не било просто да се умре с привилегия и право на връщане към живот след това. В произнесеното там наказание нямало и намек за освобождение. (Битие 2:17) Ето защо възстановлението е акт на свободна благодат от Бога. Колкото по-скоро се въведело наказанието, дори още когато било произнесено, толкова намекнатата Божия милост когато се реализира ще обяви любовта му.

Ако не беше лъчът надежда даден с изявлението, че Семето на жената ще смаже главата на змията, човешката раса щеше да бъде в пълно отчаяние, но това обещание показва, че Бог има известен план в тяхна полза. Когато Бог се заклел на Авраам, че в

Семето му ще се благословят всички земни племена. това подразбирало възкресение и възстановление на всички, защото по онова време мнозина били мъртви, а други оттогава насетне умряли неблагословени. При все това обещанието му е още и е сигурно. Когато дойдат времената за възстановление или освежаване, всички ще бъдат благословени. (Деяния на ап. 3:19) Освен това, понеже благословението означава милост и тъй като Божията милост била отнета и на нейно място дошло проклятието поради греха, обещанието за Божие благословение подразбира вдигане на проклятието и междуременно връщане на милоста му. Това също подразбира, че Бог ще смегчи, ще промени декрета си и очисти виновната човешка раса, или че има известен план, чрез който ще може да бъде "изкупена," като позволи наказанието на човека да се плати от друг.

Бог не оставил Авраам в съмнение по това какъв е плана му, но чрез различни образни жертви показал че всички които се приближават при него трябва да ги принасят. Той не можел и не смегчил, нито извинил греха, Единствения начин да се очисти и премахне наказанието за него ще бъде една задаволителна жертва, която да посрещне това наказание. Това било показано на Авраам в един много забележителен образ. Авраамовия син в когото се центрирали

обещаните благословения трябвало най-напред да бъде пожертвуван преди да може да благословя. По един фигуративен начин Авраам го плучил от мъртвите. (Евреем 11:19) В този фигуративен образ Исаак изобразил истинското семе – Христос Исус, който умрял за да изкупи човеците с цел изкупените да получат обещаното благословение. Ако Авраам мислел, че Бог ще извини и очисти вината, той би почувствувал, че Бог е изменчив и затова не би имал пълно доверие в направеното му обещание. Той може би разсъждавал, че ако Бог си е променил мнението веднаж, защо да не го промени пак? Ако той се размеква за проклятието – смърта, може пак да омекне и за обещаната милост и благословение? Но Бог не ни оставя в подобна несигурност. Той не можел да очисти вината на човеците, въпреки че ги обичал толкова много, щото "не пожали собственния си Син, но го предал (на смърт) за всички нас."

Както цялата човешка раса била в Адам, когато последния бил осъден и изгубила живота си чрез него, така когато Исус "дал себе си откуп за всички," смърта му включвала възможността за една човешка раса в слабините му. Пълно удовлетворение или съответстваща цена била положена в ръцете на Божественната справедливост за всички човеци, за да се приложи в определеното

време, а онзи който *купи* всички по този начин, има пълна власт да възстанови всяки, който отива при Бога чрез него.

"Както чрез смъртта на едного дойде осъждението на всичките човеци, така и чрез правдата на едного дойде на всичките човеци оправдание за живот. Защото както чрез непослушанието на едного човека станаха грешни многото, така чрез послушанието на едного мнозина ще станат праведни." (Римляни 5:18,19) Предложението е ясно. Както мнозината участвували в смъртта за сметка на Адамовия грях ще имат възможност да им се предложи от нашия Господ Исус привилегия за живот, който платил наказанието им на Божественната справедливост - *и станал заместник на Адам* пред нарушения закон, така "той дал себе си откуп за всички." Той умрял "праведният за неправедните, да ни заведе при Бога." (1-во Петрово 3:18) Не трябва обаче никога да се пренебрегва факта, че всички Божии предвиждания за човешката ни раса, признават човешката ни воля, като фактор в осигуряване Божественните милости предвидени толкова изобилно. При разглеждане текста, който току що бе цитиран, някои пренебрегват тази черта. (Римляни 5:18,19) Твърдението на Апостола обаче е, че както присъдата за осъждането се разпростряла на цялото Адамово семе, така чрез подчинението

на нашия Господ Исус Христос на плана на Отца, като се пожертвувал в полза за нас, един свободен дар се разпространил на всички, дар на опрощение, който ако се приеме от нас ще съставлява оправдание, или основа за вечен живот. И "Както чрез прегрешението на едното мнозина *станаха* грешници, така чрез подчинението на едното мнозина *ще бъдат (не били)* оправдани." Ако без да се приемеше от нас, самото изкупление ни правеше праведни, тогава бихме чели: "Чрез подчинението на едното мнозина *били* оправдани."

Но макар Изкуплението да било дадено чрез Изкупителя и макар да било прието от Бог Иеова, само малцина през Евангелския век били направени праведни – *оправдани* – "чрез вяра в неговата кръв." Тъй като Христос е умилоствие (удовлетворение) за греховете на цялия свят, на тази основа всички могат да бъдат опростени и освободени от наказанието на Адамовия грях – чрез него – под условията на Новия Завет.

В Бога няма несправедливост. Затова "Ако изповядваме греховете наши верен и *праведен* е да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда." (1-во Иоан 1:9) Както би бил несправедлив ако ни позволеше да избегнем произнесеното наказание, преди да се представи удовлетворението, така също той ни дава да разберем, че ще бъде неспра-

ведлив ако забрани възстановлението ни, след като чрез собствената му уредба наказанието им било платено за нас. Същата неопетнена справедливост, която някога осъдила човека на смърт, сега дава дума за освобождение на всеки, който изповяда греховете си и е приложима за живот чрез Христа. "Понеже той който и Сина своего не пожали, но предада го за всинца ни, как не ще ни подари с него наедно и всичко? Кой ще обвини избраните Божи? Кой е този който ще ги осъжда? Христос е който умря, а най-паче и възкръсна който е и от дясната страна на Бога, който и ходатайствува за нас." – Римляни 8:33,34.

Завършеността на изкуплението е най-силния възможен аргумент за възстановление на цялото човечество, което ще го приеме при определени условия. (Откровение 22:17) Самия Божий характер дава честната си дума за справедливост и почит. Всяко обещание което направил говори за това, а всяка образна жертва сочи към великата и удовлетворителна жертва – "Божие Агне, което отнема ГРЕХА НА СВЕТА" – което е "умилостивение (удовлетворение) за греховете ни (на Църквата) и не само за нашите, но и за греховете на цялия свят." (Иоан 1:29; 1-во Иоан 2:2) Тъй като смъртта е наказание или заплата за греха, когато греха е отменен, заплата трябва да се прекрати в опре-

деленото време. Всяки друг възглед ще бъде както неразумен, така и несправедлив. Самият факт, че все още не се е осъществило възвръщане на онова, което изгубил Адам, въпреки че изтекли почти две хиляди години откакто умрял нашия Господ, не е повече аргумент против възстановлението, отколкото е факта, че изминалите четири хиляди години преди смъртта му е доказателство, че Бог не е запланирал откупване преди основаването на света. Както двете хиляди години след, така и четирите хиляди години преди смъртта на Христа са времена определени за други части на делото, подготовка за "времето за възстановление на всичко."

Нека никой прибързано не допусне, че този възглед е нещо в конфликт с ученията на Писанията. Вера в Бога, покаяние от грях и промяна на характера са абсолютно необходими за спасението ни. Тази необходима черта отсега нататък ще разглеждаме по-надълго, но сега внушаваме, че само малцина имали задоволителна светлина за да проявят пълна вяра, покаяние и промяна. Някои били ослепени частично, а някои напълно от бога на този свят и затова трябва да бъдат възстановени от слепотата, както и от смъртта, така че *"всяки за себе си да има пълна"* възможност да докаже чрез покорство дали е достоен за вечен живот. Тогава онези, които

се окажат недостойни за живот ще умрат отново – втора смърт – от която не ще има изкупление и междуременно възкресение. Смърта която настъпва поради Адамовия грях и всички несъвършенства, които следват пробуждането му ще бъдат премахнати поради изкуплението, което е в Христос Исус, но смърта която ще настъпва в резултат на индивидуално, самоволно отстъпление е последна. Този грях не ще се прости никога, а наказанието му Втората смърт ще бъде *вечно*, не вечно умирање, но вечна смърт – неразрушима от възкресението смърт.

Философията на Божия план за Изкуплението ще се разгледа в един от следващите томове. Ние тук просто установяваме факта, че Изкуплението чрез Христос Исус ще достигне далеч в благословените си резултати и възможности, както бил греха на Адам с вредното му влияние на гибел, така че всички, които били осъдени и страдали за сметка на единия да могат "в определеното време" с сигурност да бъдат освободени от всички болести за сметка на другия. Някой обаче може да не приеме аргумента на Писанията, които не допускат твърдението им, че смърта – прекратяване на съществуването е запалата за греха. Онези които мислят за смърта, като за живот в мъчение, не само не разбират значението на думите *смърт и живот*, които са противоположи, но се

въвличат в две абсурдни неща. Абсурдно е да се мисли, че Бог би продължил вечно съществуването на Адам в мъки за някакъв грях, който той извършил и особено за сравнително малко нарушение – опитване на забранен плод. И отново, ако нашия Господ Исус откупил човечеството, умрял вместо нас, станал наше Изкупление, умрял за да бъдем освободени от смърта, не е ли очевидно, че смърта с която пострадал за неправедните била от точно същия вид на която било осъдено цялото човечество? Страдал ли е той тогава от вечно мъчение за нашите грехове? Ако не е, то тогава е сигурно, че той *умя р л* за греховете ни и наказанието за нашите грехове е смърт, а не живот в някакъв смисъл или състояние.

Макар че е странно да се каже, но намирайки, че теорията за вечното мъчение е непоследователна с твърденията си, че Господ положи на него безчестията на всички нас" и че Христос "умря за греховете ни," както и виждайки, че едното или другото трябва да отпадне, като непоследователно, някои са толкова ангажирани с идеята за вечното мъчение и я ценят толкова много, като сладкиш, че държат на нея без оглед твърденията на Писанията и преднамерено отричат, че Исус платил Изкупителната цена за света, макар че тази истина се проповядва в всяки лист на Библията.